

TUDI, KO NAM NAGAJAJO, NAS RAZVEDRIJO!

(Frekja: "Ne, danes pa že ne grem čez vodo - se mi pač ne zdi!")

Agata Maček

Frekja (Foto Agata Maček)

Trnje. Prijetno popoldne, prijetna družba, naši prijetni konji, prijetne travniške poti... Vse gostejši mrak, vse hladneje, pot domov, čeznjo pa vijugasti trak vaškega potoka. Prav lepo se bo pogreti ob čaju!

Toda Frekja ga ne pije in ji je zanj prav malo mar, kakor tudi za moje udobje na toplem! »Jaz ne bi šla čez, je brez veze. Je mokro! Pejmo naokoli, čez travnik, tam je že sočna travica in prigrizek bi mi teknil (njej, sicer, prigrizek tekne vsakih 30 sekund!)«, je govorila s svojim upornim vedenjem.

Vsi drugi so že na domači strani in vabijo, naj prideva. Vztrajam na Frekjinem hrbtu in priganjam na vso moč. Potem sem že malo sitna (jaz bi na toplo in na čaj!) in uporabim celo bič!!! Mala trma le rita in se vzpenja in ne popusti in se nervozno prestopa ob potoku gor in dol. Jaz se seveda sprašujem, kje pri vzgoji sem zgrešila (sicer ji je voda naravnost prijetna stvar!) in ugotavljam, da prav pri vsem, ker pravzaprav sploh ni bilo nikakršne vzgoje, ampak le eno veliko veselje in razpuščenost in druženje in o kakšni moji avtoriteti ni sledu...In ko si vse to priznam (obžalujem pa prav nič!), zlezem dol z nje, primem za povodec in jo sprehajam ob potoku meneč, da jo je morda česa strah in da če bo s senzorjem v svojem preljubkem smrčku ugotovila, da je vse v redu za prečkanje, bova morda kmalu čez. Pa ne in ne! Pa se spomnim; če bom šla jaz čez, mi bo morda zaupala in mi sledila.

Torej visoko (do polovice stegen) zaviham hlačnice svojih jahalnih hlač, slečem nogavice in sezujem čevlje. No, spodaj pa sem imela oblečene še črne najlonke. In prav takšna, s postrani čelado na glavi, zasukano jahalno jakno, v rdečih rokavicah in črnih najlonkah sem stopila na sredo potoka, v petstopinjsko vodo, zarila podplate v pesek (zaradi stabilnosti in tudi, ker je imel pesek kakšno stopinjo več), potegnem za vajeti in pokličem:«Pridi, no, pridi, no, pridi! Na, na, na!»

Toda kobilica se je prav vkopala (»Tako, ko pridem domov, preverim pedigree; mislim, da je nekaj osla vmes!«) in bila je videti, kakor da je omalovažujoče potisnila brado kvišku, prekrizala roke in čakala sem samo, da mi pokaže sredinca! Prav zares me je razkurilo! Noge so mi že odmirale, vaščani so bili zbrani za okni, prijatelji so se muzali (upravičeno!)...in trdno sem bila odločena, da bo od moje Frekje naslednji dan ostala le prekrasna preproga sredi dneвне sobe! Tako sem zaprosila za asistenco: napeljali smo vrvi okoli Frekjininega zadka, zategnili, naredili svoje z bičem (med vsem tem sem bila še kar v vodi, tako ali tako sem se počutila kot blavor - kuščar brez nog!)....Tedaj pa se je zgodilo nekaj nepojmljivega: mala, kosmata, trmasta, nevzgojena, lumpasta...je preskočila mene v potoku in potok in pristala kakor izstrelak na drugem bregu, ne da bi si pri tem omočila eno samo dlakico na bujnih zimskih čopičih! Jaz sem še vedno stala v potoku, povešenih rok, s trdo ledeno skorjo na stegnih in poražena do konca (»Mislim, da bi morala preveriti svoj pedigree!«).

Tiho in užaljeno sem zajahala malo mrho in vso pot nisem govorila z njo - skozi vas me je nesla kar sama. Bila sem namreč vsa ledena in sem sedela na njej kot kornet (trda in toga, v ustih kastanjete,

in zdelo se mi je, da celo z očmi škripam!). Zanesljive bolezni me je rešila dobra Stana; priropotala sem k njej in se tam odtajala. Ko sem uredila sebe, si nisem mogla kaj, da ne grem pogledat prestopnice. Z mrkim obrazom in rokami v boku sem se razkoračila pred njo, da privedem vzgojni potopek do konca. Toda...ko te kuštravka pogleda s tistimi velikimi toplimi očmi in s pahljačicami namesto trepalnic in ko čisto po domače začne brskljati po žepih za cukrčki in ko se ji sploh vse zdi lepo in prav in ko vidiš tudi, da tistega tvojega biča na ritki še opazila ni, in ko ti samo še rekla ni »saj je vse cool!«....me je spet prezgodaj minila jeza in z mojo vzgojo in doslednostjo spet ni bilo nič! Razšli sva se kot vedno: z obilnim obrokom korenja in jabolk in z mojo večno željo po čimprejšnjem snidenju!

Na popravni izpit bova pa vseeno morali! In do popravca bom jahala v ribiški opremi (si jo bom sposodila od očeta), za vsak slučaj!

Agata Maček